

РЕШЕНИЕ

№ 5313

гр. София, 30.07.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 10.07.2013 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Ана Илиева и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **13760** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

5

Производството е по реда на чл. чл. 156, ал. 5, във връзка с ал. 1 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс /ДОПК/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на [фирма] с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4 срещу ревизионен акт № [ЕГН]/03.05.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], потвърден мълчаливо, а в следствие изрично частично с Решение № 2376 от 03.10.2012 г. от Директора на Дирекция „О.“ при ЦУ на НАП, [населено място].

С оспорения ревизионен акт, в неотменената му част, за жалбоподателя са установени допълнителни публични вземания - данък по Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ в размер на 35 829,73 лева главница и съответните лихви.

В жалбата, от съда се иска РА в оспорената част да бъде отменен, като неправилен и незаконосъобразен. Навеждат се доводи, че в хода на проведеното ревизионно производство, органите по приходите са подхождали формално, без да оценят в съвкупност събраните доказателства. В нарушение на принципите на истинност и обективност в административното производство, по време на ревизията не са изследвани и установени всички факти, имащи отношение към случая. Инвокирани са

доводи, че дружеството е осъществило вътреобщностно-придобиване на стоки и услуги и е включило протоколите по чл. 117 от ЗДДС в съответните регистри, но поради несъвършенства в счетоводния софтуер, тези протоколи са генерирани автоматично с други номера. В случая се касае за техническа грешка, а не за неизпълнение на законови задължения от страна на дружеството. Твърди се, че оспорващият е подал писмено заявление за извършване на корекция по реда на чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС, но все още няма произнасяне на административния орган. По отношение на закупения автомобил, жалбоподателят посочва, че според официалните документи, представени при регистрацията му, същият е определен като товарен, поради което дружеството може да ползва право на приспадане на данъчен кредит по издадените от продавача фактури.

По време проведените по делото открити заседания, оспорващият се представлява от адвокат Г., която поддържа жалбата. Допълнителни писмени съображения, в които са обсъдени, събраните в хода на съдебното производство.

Ответникът по оспорването, в лицето на Директора на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], чрез юрисконсулт М. намира жалбата за неоснователна и моли същата да бъде отхвърлена. Въпреки дадения от съда срок, писмени бележки не са представени.

Участвалят в производството по делото представител на СГП намира жалбата за неоснователна и недоказана.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, изразеното становище на процесуалния представител на ответника по оспорването и се запозна с приетите по делото писмени доказателства, намира за установено от фактическа страна, следното:

Между страните не се спори, че ревизионното производство е започнало със заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ № 1112779/11.11.2011 г., на Началник на сектор „Ревизии” в Дирекция „Контрол” при ТД на НАП, [населено място], за определяне на задълженията на жалбоподателя по ЗДДС за периода от 01.03.2008 г. до 30.09.2011 г.

В хода на ревизията са извършени множество процесуални действия и са събрани писмени доказателства.

Резултатите от ревизията са обективирани в издаден, в срока по чл. 117, ал. 1 от ДОПК ревизионен доклад /РД/ № 1201411/ 30.03.2012 г., връчен на пълномощник на търговеца. От ревизираното лице е подадено възражение по реда на чл. 117, ал. 5 от ДОПК, което е намерено за частично основателно.

След приключване на ревизионното производство е издаден РА № [ЕГН]/03.05.2012 г., издаден от главен инспектор по приходите при ТД на НАП, [населено място], упълномощен със Заповед за определяне на компетентен орган /З./ № К 1201411/18.04.2012 г., съставена от органа, възложил извършването на ревизията.

При обжалването по административен ред по-горестоящият орган е възприел изводите, направени в РА, поради което го е потвърдил мълчаливо. След подаването на жалбата до АССГ и в срока по чл. 156, ал. 6, във връзка с чл. 150, ал. 1 от ДОПК, е постановено посоченото по-горе решение, с което РА е отменен в една част, а в друга е потвърден.

За изясняване на спорни обстоятелства е допуснато изслушване съдебно-счетоводна експертиза, чието писмено заключение е приобщено към доказателствения материал, събран в производството.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните

по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореният РА е връчен представляващия търговеца на 19.06.2012 г. Жалбата до Директора на Дирекция „Обжалване и управление на изпълнението” при ЦУ на НАП – [населено място] е подадена на 29.06.2012 г. /вх. № 05-53-06-803/. Срокът за произнасяне на решаващия орган по чл. 155, ал. 1, във връзка с чл. 150, т. 1 от ДОПК е изтекъл на 04.09.2012 г. Липсата на произнасяне сочи, че РА е потвърден мълчаливо, поради което подадената до АССГ чрез административния орган жалба на 26.09.2012 г. /вх. № 53-00-579/ е в срока по чл. 156, ал. 5 от ДОПК. Решаващият орган се е произнесъл с решение № 2376 от 03.10.2012 г., на основание чл. 156, ал. 6, във връзка с чл. 150, т. 1 от ДОПК, с което оспорения акт потвърден частично. Във връзка с изложеното следва да се приеме, че съдът е сезиран от надлежна страна – участник в административното производство по издаването на акт, с който се засягат нейни права и законни интереси и следователно е подлежащ на оспорване, поради което жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

За да издаде оспорения ревизионен акт, административният орган е приел, че за определен брой доставки, осъществени в рамките на извършваната от ЕТ [фирма] дейност, не са налице предпоставки за признаване право на данъчен кредит, поради което с процесния РА, за дружеството са установени допълнителни публични задължения.

След проверка и анализ на съдържащите се в административната преписка доказателства, касаещи спора, съдът достигна до следните фактически констатации и правни изводи.

1. По отношение на закупения автомобил.

Не е спорно, че [фирма] е закупило МПС марка „Рено”, модел „Ф.”, регистрирано с ДК [рег.номер на МПС] и номер на шаси YF1LZBDD645882214. Дружеството е упражнило право на приспадане на данъчен кредит по издадените в тази връзка фактури от [фирма] през м. 07.2011 г. и м. 08.2011 г., включително за авансово плащане. Видно от представеното свидетелство за регистрация автомобилът е бил регистриран като товарен. След анализ на специфичните технически характеристика на автомобила, ревизиращите органи са приели, че същият е лек, поради което са отказали право на приспадане на данъчен кредит за закупуването му.

Съобразявайки събраните доказателства и относимата нормативна уредба към месец 07.2011 г. и месец 08.2011 г. /когато са издадени процесните фактури/, настоящият съдебен състав намира, че не може да не се съгласи с направените от органите по приходите изводи.

Съгласно чл. 70, ал. 1, т. 4 от ЗДДС /в сила от 01.01.2010 г./, правото на приспадане на данъчен кредит не е налице, независимо че са изпълнени условията на чл. 69 или 74, когато е придобит, внесен или е нает мотоциклет или лек автомобил. Според ал. 2, т. 1 на същата норма ал. 1, т. 4 не се прилага, когато превозните средства по ал. 1, т. 4 се използват единствено за транспортни и охранителни услуги, таксиметрови превози, отдаване под наем, куриерски услуги или подготовка на водачи на моторни превозни средства, включително при последващата им продажба.

По силата на § 1, т. 18 от ДР на ЗДДС, (в сила от 01.01.2010 г.) за целите на този закон „Лек автомобил” е автомобил, в който броят на местата за сядане без мястото на

водача не превишава 5. Не е лек автомобил, който е предназначен за превоз на товари, или лек автомобил, който има трайно вградено допълнително техническо оборудване за целите на извършваната дейност от регистрираното лице. При определяне броя на местата за сядане по изречение първо се вземат предвид само седалките, монтирани от производителя.

В разглеждания казус е безспорно, че процесният автомобил не отговаря нито на определенията в § 1, т. 18 от ДР на ЗДДС критерии, поради което следва да бъде квалифициран като лек, за целите на данъчното облагане. Техническите му характеристики не дават възможност той да бъде определен като товарен, за да може по аргумент на противното на разпоредбата чл. 70, ал. 1, т. 4 от ЗДДС, за неговото закупуване да се признае право на приспадане на данъчен кредит. Жалбоподателят също не е представил доказателства, че същият се използва за някоя от предвидените в чл. 70, ал. 2, т. 1 от ЗДДС цели.

Неоснователно в тази връзка е позоваването на разпоредбата на чл. 149, ал. 1, т. 3, б. „а” от Закона за движение по пътищата. В същата дефинитивно е посочено, че за нуждите на типовото одобряване пътните превозни средства, те се делят на категория N - моторните превозни средства, предназначени за превоз на товари, които имат най-малко четири колела, към които спадат категория N1 - моторните превозни средства, предназначени за превоз на товари, с технически допустима максимална маса не повече от 3,5 t, какъвто е безспорно и процесният автомобил. Разграничаването различните МПС, съгласно ЗДВП на леки и товарни не може да бъде критерий, който да бъде приет за определящ по отношение на въпроса, касаещ данъчното облагане на придобиващото ги лице, съгласно ЗДДС, защото в този закон, който е специален, спрямо ЗДВП, са заложени допълнителни предпоставки, при наличието, на които за получателя на доставка, чиито предмет е автомобил /лек или товарен/, ще възникне право на приспадане на данъчен кредит.

По изложените съображения жалбата, в тази ѝ част следва да бъде отхвърлена.

2. По отношение на данъчните периоди м.10.2008 г., м.10.2009 г., м.02.2010 г. и м.10.2010 г.

Настоящият състав, съблюдавайки нормата на чл. 168, ал. 1 от АПК, намира, че е необходимо въз основа на представените от страните доказателства и тези, събрани в хода на съдебното производство, да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от кодекса. В тази връзка следва да бъде обсъдено заключението на допуснатата ССЧЕ.

Експертът е анализирал коректно наличните счетоводни и други документи и е изградил последователни, компетентни и вътрешно непротиворечиви изводи. Отговорено е изчерпателно на поставените въпроси след проверка и анализ на съдържащите се в преписката документи. Заключението следва да бъде кредитирано като мотивирано, логично и съответстващо на събраните доказателства.

Вещото лице е проследило как са отразени счетоводно процесните В. и е посочило, на какво се дължи разминаването в номерата на издадените по реда на чл. 117 от ЗДДС протоколи.

Видно от I. № 2008-53578/24.09.2008 г., издадена от С. С. С. Г., [фирма] е извършило В. на стоки, отразено през м.10.2008 г. Жалбоподателят е съставил Протокол № [ЕГН]/01.10.2008 г. по чл. 117 от ЗДДС с данъчна основа в размер на 7 729,44 лв. и ДДС 1 545,89 лв. и основание "покупка". Протоколът е отразен в дневника за покупки на дружеството за м.10.2008 г. под номер 1. Същевременно в дневника за продажби за

същия период е отразен Протокол № [ЕГН]/01.10.2008 г. по чл. 117 от ЗДДС с данъчна основа в размер на 7 729,44 лв. и ДДС 1 545,89 лв. и основание "услуга" също под номер 1. В. по горепосочената фактура/І. е осчетоводено от [фирма] като данъчната основа е отнесена по дебита на сметка 304 - Стоки; данъкът е отнесен по дебита на сметка 4531 - ДДС при покупките, респективно цялата стойност е отнесена по кредита на сметка 401 - Доставчици /аналитично по 40122.0007 за С. С. С. Г./.

Експертът е направил обстоен анализ на всички документи, представени за периода м.10.2008 г. и е констатирал, че Протокол № [ЕГН]/01.10.2008 г. и Протокол № [ЕГН]/01.10.2008 г. отразяват едно и също В. съгласно посочената по-горе фактура. Поради допуснатата техническа грешка и несъвършенствата на използваната счетоводна програма /с наименование И./ вместо Протокол № [ЕГН]/01.10.2008 г. да се визуализира едновременно и в дневника за покупки и в дневника за продажби през посочения период, се е създал автоматично и Протокол № [ЕГН]/01.10.2008 г. Така Протокол № [ЕГН]/01.10.2008 г. е показан в дневника за продажби, а Протокол № [ЕГН]/01.10.2008 г. е показан в дневника за покупки. На практика те отразяват една и съща сделка по В..

Абсолютно идентични са изводите на вещото лице по отношение на извършения В., удостоверен с R. 09/01 от 02.02.2010 г. и R. 09/02 от 23.02.2010 г., издадени от Т. I. und Н. G., като и по отношение на В., удостоверен с С. I. № 41035988/21.10.2010 г., издадена от I. S. AG. Касае се неправилно генерирани автоматично номера на протоколи, издадени на основание чл. 117 от ЗДДС, във връзка с осъществения В..

По време на проведеното по делото открито заседание вещото лице доразви заключението си, потвърждавайки го и посочвайки, че към момента на проверката, несъвършенствата на счетоводния софтуер за били вече отстранени. Експертът е установил, че [фирма] е подало искане до ТД на НАП за корекция за съответните периоди, но това е станало след издаване на РА и потвърждаващото го решение. По отношение на това обстоятелство между страните няма спор.

Настоящият съдебен състав намира, че към момента на издаването РА, са били налице материално-правните предпоставки за това независимо от констатациите на вещото лице. Счетоводните записвания са дали основание на ревизиращия екип да приеме, че отразените с различни номера протоколи в отчетните регистри са свързани с различни доставки, поради което на дружеството следва да бъдат начислени допълнителни задължения.

Неоснователно е оплакването, че с възражението срещу ревизионния доклад е направено искане за отстраняване на допуснатите технически грешки. В закона изрично е указано, че такова искане се прави писмено до съответния компетентен орган.

Оспорващият е упражнил правото по чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС, като е писмено е уведолил компетентния орган по приходите за допуснатите технически грешки в съответните регистри по ЗДДС. В случай, че тези действия са извършени на по-ранен етап, изводите на ревизиращия орган са щели да бъдат различни. В случай на успешното завършване на процедурата по чл. 126, ал. 3, т. 2 от ЗДДС, ще бъде възстановено първоначалното положение от преди издаването на РА и за дружеството няма да настъпят негативни последици.

По отношение на декларираното придобиване през м.10.2009 г. на стойност 254 евро от дружество с VIN NL803408778B01, вещото лице не открило никакви документи за това как е станало това. Според експерта, не са налице първични документи,

доказващи В.. Няма взети счетоводни операции, не са издавани протоколи по чл. 117 от ЗДДС и такива не са отразени в дневниците за покупки и продажби, респективно в СД за ДДС за м.10.2009 г. Във връзка с тези констатации, съдът намира, че и в тази му част РА следва да бъде потвърден.

Предвид на гореизложените съображения трябва да се приеме, че оспорения РА е издаден от компетентен орган, в предвидената форма, при съответствие с материално-правни разпоредби и целта на закона, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на делото на ответника разноски се дължат разноски. Такива са поискани своевременно и следва да бъдат определени по реда чл. 143, ал. 4 от АПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл. 160, ал. 1, пр. 4 от ДОПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата [фирма] с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4 срещу ревизионен акт № [ЕГН]/03.05.2012 г., издаден от орган по приходите при ТД на НАП, [населено място], в частта, в която е потвърден с Решение № 2376 от 03.10.2012 г. от Директора на Дирекция „О.” при ЦУ на НАП, [населено място].

ОСЪЖДА [фирма] с адрес за кореспонденция: [населено място], [улица], ет. 2, ап. 4 и ЕИК[ЕИК] на заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” при ЦУ на НАП – [населено място], на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК и чл. 78, ал. 8 от ГПК, приложим на основание чл. 144 от АПК, във връзка с чл. 8 от Наредба № 1 от 09.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, сумата от 1166 /хиляда сто шестдесет и шест и 59 ст./ лева, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Република Б..

Административен Съдия: